

Dernæst er der en række vidtgående konsekvenser af NATO-udvidelsen, som vi har diskuteret under den foregående debat, men hvor jeg også synes, det kunne være rimelig demokratisk at give vælgerne lejlighed til at tage stilling til, om de ønsker disse konsekvenser eller ej. Når jeg lytter til ordførernes afvisning af SF's forslag, kan jeg ikke helt frigøre mig for den tanke, at de måske har en vis bekymring for, at man simpelt hen ikke kan få vedtaget NATO-udvidelsen. Jeg tror, der hos flertallet er en vis og velbegrundet frygt for, at de argumenter, man har for NATO-udvidelsen, ikke kunne holde i en offentlig debat op til en folkeafstemning. Så skulle den i hvert fald komme meget hurtigt, for hvis befolkningen fik tid til at komme til bunds i argumenterne op til en sådan folkeafstemning, tror jeg såmænd, at den ville ende med et nej.

Så kan hr. Estrup nok så meget sige, at vi ikke har ret til at nægte nogen optagelse i NATO, som selv ønsker det, og hr. Estrup kan sætte spørgsmålstegn ved motiverne. Jeg synes, det er ret irrelevant, for hvis vi overlader vælgerne afgørelsen – og det er dog, det kan hr. Estrup vel ikke bestride, i virkeligheden den mest demokratiske måde, vi kan afgøre den sag på – lader vi jo også dem tage stilling til, om vi i givet fald vil sende danske soldater i krig. Det kan da ikke være det polske parlament, der skal afgøre, om Danmark skal påtage sig forpligtelser, der kan betyde, at vi her i Folketinget skal beslutte at sende danske soldater i krig. Det må dog være sådan, at den danske befolkning skal have det sidste ord i et sådant spørgsmål, for ellers forstår jeg simpelt hen ikke, hvad hr. Estrup mener, når han taler om demokrati. I EU mener man, at andre skal træffe de mest afgørende beslutninger vedrørende ens egne forhold, men det kan jo ikke bruges som eksempel på demokrati, så jeg synes, SF's forslag er et glimrende forslag, og Enhedslisten bakker det helt og fuldt op.

(Kort bemærkning).

Jørgen Estrup (RV):

Hvis hr. Albrechtsen havde ret i det, han sagde, altså at vi rent faktisk kunne pådrage os en forpligtelse til i konkrete situationer at sende soldater i kamp, var der jo tale om suverænitetsafgivelse, og så var der slet ikke nogen tvivl om, hvad vi skulle gøre.

Men det er jo lige præcis en del af forholdet her, at der ikke er tale om suverænitetsafgivel-

se. Der er ikke tale om nogen automatik i de beslutninger om deltagelse i eventuelle aktioner, som hr. Albrechtsen henviser til, og derfor er det en fuldstændig anden situation, vi har med at gøre her. Vi har at gøre med den situation, som er beskrevet i grundlovens § 42, stk. 6, hvor det siges, at der er en række forhold, som ikke egner sig særlig godt til at undergives folkeafstemning, fordi de kræver en meget betydelig indsigt og hensyntagen til interesser af forskellig slags. Hr. Albrechtsen kan selv læse, hvor mange ting der er undtaget, og det gælder altså også, hvor der er tale om hensynet til andre landes selvbestemmelsesret.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg må medgive hr. Estrup, at det kan være vanskeligt at gennemskue, om denne NATO-udvidelse medfører suverænitetsafgivelse, og derfor sagde jeg heller ikke noget endegyldigt om min holdning til det problem. Jeg sagde bare, at der er en garanti indbygget i NATO-traktaten, og hvis denne garanti – hvad vi alle naturligvis håber aldrig må ske – en dag bliver effektiv, betyder det, at danske soldater skal deltage i en krig i Polen eller i Ungarn.

Det er også rigtigt, at en sådan beslutning skal omkring Folketinget.

Det har hr. Estrup ret i, og derfor er det juridiske ikke så enkelt, det medgiver jeg hr. Estrup. Men hr. Estrup må vel til gengæld også medgive mig – det vil jeg gerne spørge ham om – at det faktiske indhold, det realpolitiske indhold af garantiforpligtelsen er det, at hvis det værst tænkelige skulle ske, er vi forpligtet til at gå i krig.

(Kort bemærkning).

Jørgen Estrup (RV):

Men det afgørende er det, som hr. Albrechtsen selv siger, at det er dette Folketing, der i enhver konkret situation træffer afgørelsen, og derfor er der intet problem i forhold til suveræniteten.

Poul Nødgaard (DF):

I Dansk Folkeparti er vi jo som hovedprincip tilhængere af folkeafstemninger. Derfor skal jeg da ikke lægge skjul på, at vi ville hilse med stor tilfredshed, at vælgerne fik lejlighed til at tage stilling til dette traktatforslag, vi netop har behandlet for kort tid siden.

Der er ikke nogen tvivl om, i hvert fald i Dansk Folkepartis sind, at når så stor en del af